

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

วัดสถานที่เคารพบูชา

ก่อนจึงหัน

สำคัญตอนเย็นบ้ายสี่โมง ระหว่างบ้ายสี่โมงห้าโมง พวกฆราวาสมาจุ่มจ้าน ๆ ดูไม่ได้นะ พวกนี้พวกนิสัยปล่อยตัว ไปสบาย ๆ ๆ ไม่ได้คิดอ่านอะไร ผู้รักษาท่านรักษาอยู่นั้นมันดูกันไม่ได้ ถ้าเราออกไปแล้วเหมาะ บางทีรถบัสใหญ่มาจอดก็ใกล้กันลงจะเข้ามาในวัด เราปิดประตูก็ นี่สมภารวัดบอกเลย ให้หน้อยยาม่ายุ่ง เอาจริง ๆ นะเราไม่ได้เหมือนใคร สกปรกพวกสัวมพวกถานนี่ ไม่เอาขนาดนั้นไม่ได้มันแล้ว พุดให้มันชัดเจนอย่างนี้ละ ฆราวาสดีกว่าธรรมเหอ เราไปห้ามก็กัไว้เลย หลวงตาบ๊วเป็นสมภารวัดป่าบ้านตาดเอาจริงเอาจัง เราปฏิบัติตัวเรามากก็อย่างนี้ พระพุทธเจ้าปฏิบัติพระองค์มาก็สลบไสล มาเล่นจุ่ม ๆ จ้าน ๆ อย่างนี้ไม่ได้มันขวางหูขวางตาเข้ามา

ตอนสี่โมงนั้นจะเลิกกันแล้วยังไหลเข้ามา รถบัสทั้งคันหนุนนะ ไปก็ยื่นก็เลย ไล่เดียนั้นเลย เอาแตกฮือ ๆ เราไม่ได้มีอะไร จะกลัวจะกล้าไม่มี ธรรมเหนือหมดแล้ว มีแต่พุดด้วยความสงสารเท่านั้น คือมันไม่ได้รักษาเลยรักษาตัว ปล่อยตามนิสัยจุ่ม ๆ จ้าน ๆ เข้ามาในวัดก็จุ่ม ๆ จ้าน ๆ เข้ามา จนดูไม่ได้นะ ให้ดูเอาพี่น้องชาวพุทธเราในเมืองไทย เรยกตัวอย่างขึ้นมาให้ท่านทั้งหลายได้ทราบ ว่า วัดนี้เป็นวัดที่ปฏิบัติรักษาศีลธรรมเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลาอะไรเข้ามา ๆ มันก็เหมือนผ้าขาวกับของสกปรก ติดปู้บรูทันที ๆ

ถ้าวันไหนเราออกมาตรงนั้นละเอาละได้การ บอกว่าได้การเลย เอาจริงละเรา ลงรถจะไหลเข้ามา ยื่นก็ปิดประตูเลย อย่าเข้ามา เข้ามาอะไร ดูลักษณะมีแต่พวกจุ่มจ้าน ๆ ลืมเนื้อลืมตัว เคยปล่อยเนื้อปล่อยตัว ไปดูวัดนั้นไปดูวัดนี้อย่างเพลิดเพลิน ผู้รักษาท่านรักษาแทบเป็นแทบตาย เอาจริงนะเรา ไม่มีอะไรเหนือธรรมในโลกนี้ พุดง่าย ๆ อันนี้พุดด้วยความจำอยู่ตลอดเวลาเนี่ยะ เราไม่ได้พุดดูถูกเหยียดหยามโลก พุดด้วยความสงสารต่างหาก บอกเลย บางทีพุดตลกบ้าง นี่สมภารวัดรู้ใหม่ พุดเฉย ๆ ลึก ๆ ทำท่าชู้ นี่สมภารวัดมาห้ามเองนะ ไล่แตกฮือ ๆ เลย รถบัส ๆ ออกมา

ถ้าเราไปแล้วเหมาะละ พระณอร์ท่านไปท่านไม่ได้สนใจ ถ้าเป็นหลวงตาบ๊วไปแล้ว โอ้ย เหมาะสมมาก ไหลลงจากรถบัสใหญ่ ไล่ขึ้น แล้วออกทำด้วยนะ ก็พุดไม่มีอะไรกับโลกมันพุดได้สะดวกสบาย คือเราไม่มีอะไรเลยกับโลก พุดยังไง ๆ ก็ไม่มีพิษมีภัย จะดูว่าวักกล่าวอะไรธรรมท่านไม่เคยเป็นพิษต่อผู้ใด ถ้าผู้เขาฟังข้างนอกแล้วก็เอาไปขยี้ขย้า โอ้ย หลวงตาองค์นี้ทำไมท่านดูอย่างนั้น ตัวเลวเหมือนขี้ไม่ดู เข้าใจใหม่ ท่าน

มาชำระซีให้มันยังไม่รู้ละ เลอะเทอะๆ เข้ามาในวัด โธ่ ได้รู้ว่าไม่มีการรักษากันเลย ปล่อยเนื้อปล่อยตัวเข้ามา ผู้รักษาท่านรักษาอยู่ท่านดูรู้มันขวางหูขวางตา เอาเสียบ้างๆ สำหรับพระในวัดนี้ท่านหูหนวกตาบอดท่านเฉยท่านไม่ว่าอะไรละ ก็มีแต่หลวงตาบัวตาฝ้าตาฟาง แต่กับสิ่งเหล่านั้นไม่ฟางนะ เอาเปรี้ยวๆ เลย ไล่ชนาบเรื่อยละ ไล่เลย

โธ่ จะหมดจริงๆ ศาสนา ถ้าวัดถือว่าเป็นทำเลเที่ยวเตร็ดเตร่สนุกสนานไปอย่างนั้น ไม่ได้คิดเรื่องศีลเรื่องธรรมอะไรเพราะนิสัยเคยมาอย่างนั้น เข้ามาในวัดก็มาปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้พระท่านดู พระท่านระมัดระวังรักษาศีลธรรมตลอดเวลา แล้วมาปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่มีสติตั้งเลย โอ้ย มันขวาง ขวางเอามาก เอาเสียบ้างๆ กับหลวงตาบัว ไม่มีใครมาถือผิดถือถูกได้ละ ถือเท่าไรเราก็ไม่ถือกับใครนี่ ว่าเปรี้ยวๆ ไปแล้วหายเจ็บเลย มันเลอะเทอะขนาดนั้นเดี๋ยวนี้ ศาสนาไม่มีจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวนะ เดี่ยวไปหาเอาทางหมามาติดทางให้เป็นหมาแล้วหมาไล่กัดจะว่าไม่บอกนะ หมาในวัดนี้มันมีทางนะจะไปเอาทางมันมาใส่กันเจ้าของให้เป็นหมาไม่ได้ละ

มันเลอะขนาดนั้นนะเวลานี้ โธ่ อำนาจของกิเลสตัณหาไม่มองดูดีดูชั่วดูหนักดูเบาดูบาปดูบุญ กิริยามารยาทสวยงามไม่สวยงามไม่ดู มันเคยตัวมาแล้วเลอะเทอะๆ เข้ามาในวัดในवादูไม่ได้ละ ก็มีแต่หลวงตาบัวละ ในวัดนี้ไม่มีใคร มีหลวงตาบัวองค์เดียว ถ้าเราเดินออกไปนั่น นั่นละเจตดีละ เจตดีหรือเจตชั่วก็ไม่รู้แหละ เข้าใจไหม เจตชั่วมันเลวมานั้น เจตดีคือธรรมสอนจะว่าไง เอาละเรา มันเลอะเทอะจริงๆ นี้นะ พวกนี้รักษาเนื้อรักษัตว์บ้างซี เข้ามาในวัดยังเอานิสัยนั้นที่มันเคยชินมาพอ ไม่รู้สึกตัวเลยเข้ามาเหยียบวัดเหยียบบว เอาเสียบ้างๆ ละเรา ให้พร

การรับศีลจะเป็นศีล ๕ ศีล ๘ อะไรก็ตาม ๑.สมาทานวิริติ รับกับพระเอาพระเป็นพยาน ๒. เจตนาวิริติ เรามีเจตนาวิริติงดเว้น ๓. สมุจเฉทวิริติ งดเว้นขาดไปเลย เช่นศีลพระอริยะพวกพระโสดา เหล่านี้เป็นศีลเหมือนกันหมด เจตนางดเว้นในตัวเองก็เท่ากับเอาพระมาเป็นพยาน เช่นพระพาว์รับศีลนั้น คือท่านเป็นพยานต่างหากนะ ศีลแท้ๆ เกิดกับเรา ใครจะต้องการศีล ๘ อย่างนี้ หรือศีล ๕ เจตนาบับเข้าไปเป็นศีลขึ้นมาทันที นี้ตามหลักกรรม ธรรมท่านให้สมบูรณ์แบบเหมือนกัน

สมาทานวิริติก็คือ ไปสมาทานจากพระมาแล้วก็ให้ท่านมาเป็นพยาน เพราะตัวเรามันชอบโกหกตัวเอง ให้ท่านมาเป็นพยาน เจตนาวิริติ งดเว้นในตัวเอง เหล่านี้เรียกว่าเป็นศีลสมบูรณ์ด้วยกันให้พี่น้องทั้งหลายเข้าใจเอานะ เป็นศีลสมบูรณ์ด้วยกันเลย เป็นพระโอวาทของพระพุทธเจ้าสอนไว้ สมาทานวิริติก็เป็นศีลสมบูรณ์ เจตนาวิริติ งดเว้นด้วยตัวเองก็เป็นศีลสมบูรณ์เหมือนกัน ธรรมท่านแสดงไว้อย่างนั้น สมุจเฉทวิริติ งดเว้นอย่างเด็ดขาดเป็นศีลเหมือนกัน สมุจเฉทวิริตินี้ส่วนมากมักจะเป็นศีลพระ

อริยะ เป็นศีลขึ้นมาทันทีเลย สมุจเฉตตัดขาดสะบั้นไปเลย ให้พากันเข้าใจรับศีล ไม่อย่างนั้นจะไม่ได้เรื่องได้ราว ว่าท่านไม่ได้ให้ศีล เราไม่ได้ศีลอะไร มันเข้าใจผิด นี่ละ พุดให้ฟังชัดเจน

เจตนาวิริติเป็นศีลสมบูรณ์แล้วตามหลักกรรมพระพุทธรเจ้า คือไม่ต้องสมาทาน กับพระ เช่นอย่างเราสมาทานจะเอาศีล ๕ หรือศีล ๘ เจตนาวิริติปู้เข้าเลย เป็นศีล ขึ้นมาทันที เท่ากับรับกับพระ รับกับพระไม่ใช่พระท่านให้ศีลนะ ท่านมาเป็นองค์พยาน ของเราเพราะเรามันเหลาะแหละ เอาท่านเป็นพยานแล้วก็ไม่กล้าล่วงเกินศีลความหมาย ว่างั้น ให้พากันเข้าใจเอา เสร็จแล้วนะ ให้พรแล้วนะ ให้พรแล้วจะฉันทันทีมันหิวข้าว ใครอย่ายำกวนนะเวลานี้

พอว่าหิวข้าวเลยคิดถึงเผ่าตัน คนบ้านแฉะนี้แหละ นิทานสด ผู้เผ่าชื้อตัน วัน นั้นไปกับเพื่อนพวกนายพรานด้วยกัน ไปหาตัดกหมู หมูฝูงหมูป่า มันเป็นฝูงๆ ไปหาตัด ยิงหมูไล่หมูยิงหมู พอถึงจนตะวันเที่ยงหมูก็ไม่ได้สักตัว หิวข้าว พอหิวข้าวก็มาฉวยเอา เห็ดโคนมันเกิดอยู่ตามดง ฉวยเอาเห็ดโคนมาก็ก่อไฟ ข้าวก็หุงพร้อมกันในเวลานั้น เพราะมันหิวข้าว ทั้งหุงข้าวทั้งเร่งไฟ ได้เห็ดโคนมาก็เผาไฟเข้าไป มันหิวมันจะตาย ทีนี้ นึกว่าเห็ดโคนสุกแล้วเอาใส่ปาก คือมันหิวมาก ทั้งหุงข้าวทั้งเอาเห็ดโคนไปเผา มันหิว ข้าวมาก เอามาใส่ปาก เห็ดโคนมันร้อน เอามาใส่ปากมันเผาปาก ถ้าจะคายก็เสียชีวิต ชื่อเผ่าตัน พวกเพื่อนฝูงเขา ให้มันตายเสียด้วยความหิวมันเกิด เขาพูดหยอกกัน ให้ มันตายเสีย ฟังเสียง ฮ้อๆๆ จะคายออกมันเสียชีวิตเห็ด ฟังเสียง ฮ้อๆๆ เข้าใจไหมละ

หลังจันทัน

ตอนบ่ายสี่โมงครึ่งหรือห้าโมงไปแล้ว เรามักจะออกไปที่หน้าประตู เพราะเป็น เวลาที่สงบสงัด ทางตชด.เราก็บอกรถจะเข้ามาไม่ให้เข้า ให้ถามเหตุผลเสียก่อน ถ้า เหตุผลจำเป็นที่ควรจะให้เข้าก็ตกลงให้เข้า ถ้าสี่โมงครึ่งไปแล้วไม่ให้เข้า พอสี่โมงครึ่งแล้ว ปิดก็เลยประตู ไม่ได้สั่งไว้ไม่ได้เลอะหมด วัดเสียหมด เก้งก้างๆ เข้ามา ไม่มีเวล่ำเวลา พวกนี้เขาไม่มีการรักษา เป็นนิสัยเข้ามา แม้มาในวัดก็เอานิสัยเดิมมา ทีนี้มันก็ขวางวัด ละชิ เลยว่าให้

บางทีมารถบัสทั้งคันเลย ตอนค่ำๆ สี่โมงกว่าๆ รถบัสทั้งคันเต็มรถ จะเข้ามา เที้ยวในวัด พอตีเรามาเห็นกำลังหลังไหลลงจากรถ ถามจะไปไหน จะเข้าวัด เข้าไปอะไร ถาม ไม่ได้เหตุไฉนไล่เตี้ยวนั้นเลย ปิดไม่ให้เข้า บอก รถบัสทั้งคันใหญ่ๆ เราไล่ไม่ให้ เข้าเลย เอามันขนาดนั้นพอดี เอ้อ พวกนี้พวกหารื่นเริงบันเทิงไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ไม่มีสาระ เที้ยว วัดท่านรักษาเข้มงวดกวดขันอยู่ตลอดเวลา กับสิ่งที่เลวร้ายทำลายวัดวา อาวาสศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้องมันดูไม่ได้นะ ได้ดูกันบ่อยละ แต่กับเราไม่มีอะไรละ ให้

เทวดาท้าวมหาพรหมมาก็มาเถอะ ว่าอย่างนั้นเลย ถ้างงเป็นหลวงตาบ๊วแล้ว ท้าวมหาพรหมก็มาเถอะ ไล่เดี๋ยวนั้นเลย ไม่อย่างนั้นเถอะเถอะ ถือวัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เขาเคยเขา วัดเรารักษาเข้ฆงวดกวดขันตลอดมา เวลามาเห็นสิ่งทำลายอย่างนี้มันดูไม่ได้ นะ ถ้าเป็นวันไหนเราออกมาเจอละพอดี ถ้าไม่เจอก็เพ่นพ่าน ๆ เข้ามา

ให้พากันรักษาบ้างนะ เข้ามาในวัดสถานที่เคารพบูชา ควรจะทำความรู้สึกใจเสียใหม่ เข้าเขตวัดเป็นอย่างไรดู วัดทั่ว ๆ ไปก็แบบเดียวกัน ไม่ทราบจะให้รักษาอะไร แม้พระในวัดก็ไม่รักษาจะให้เขารักษาอะไร แน่มันก็มีข้อแม้กันอยู่ อันนี้รักษาอยู่นี้ เข้ฆงวดกวดขันมากที่สุดแล้วที่อนุโลมให้เป็นทุกวันนี้ เรียกว่าหย่อนยานที่สุด เมื่อเลยนั้นแล้วก็ขนาบกันละ แต่ก่อนใครมายังได้เมื่อไรวัดนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างการเป็นสารประโยชน์แก่ตัวเองต้องรักษา ไม่รักษาไม่ได้ กิเลสตัวเพ่นพ่าน ตัวอยากรู้อยากเห็น อยากดูอยากชมเพลิดเพลินไป นั่นละตัวกิเลสไม่คำนึงถึงได้ถึงเสีย ผิดถูกชั่วดีประการใด ไปอย่างนั้นเรื่องของกิเลส เรื่องของธรรมท่านกลั่นกรองทุกอย่าง เรียกว่าอนุโลมที่สุดวัดนี้ จนอกจะแตกอนุโลมกับประชาชนญาติโยมที่เข้ามาเกี่ยวข้อง อนุโลมที่สุดซึ่งไม่เคยทำมา แต่ก็ได้อนุโลมอย่างนั้นแหละ นอกจากทนไม่ไหวจริงๆ ก็เอาเสียบ้าง เขาไม่เคยรักษา เขาเข้ามาเขาก็เอานิสัยที่เคยชินของเขา มา นิสัยวัดกับนิสัยบ้านมันต่างกัน นิสัยธรรมกับนิสัยกิเลสต่างกัน วันนี้ไม่พูดอะไรมาก พูดทุกวัน ๆ เทศน์ทุกวันเหนื่อย

หลวงปู่มันท่านไม่ค่อยพูด เกี่ยวข้องกับประชาชนญาติโยม เพราะท่านอยู่แต่ในป่า ๆ ไม่มีใครเข้าไปหา เราอยู่สนามคนซี ต้องได้พูดตลอด ตั้งแต่เช้ายันค่ำ คนเกี่ยวข้องมาขี้ว่เยี้ย ๆ ตลอดเวลา ต้องได้พูดอยู่เรื่อย ๆ สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มันไม่มีใครเข้าไป ถ้าว้าเทศน์ก็เทศน์สอนพระล้วน ๆ ในวัดมีแต่พระ เพราะที่วัดหนองผือแต่ก่อนทางรถทางราไม่มี เดินด้วยเท้าทาง ๖๐๐ เส้น สักก็กิโละนะ ทางตรงขึ้นบนเขาเลยไปพรรณา ทางอ้อม ทางนี้ ๖๐๐ เส้นทางนี้ ๕๐๐ คนจึงไม่เข้าไป มีแต่พระแต่เณร สะดวกสบาย กับชาวบ้านเขาเขาไม่มาเกี่ยวข้อง

อยู่อย่างนั้นมรรคผลนิพพานเหมือนอยู่ขี้ว่เอื้อม ๆ เพราะหุตาคำพูดคำจา ออกมามีแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องมรรคผลนิพพาน ไม่ได้เป็นเรื่องสัวมเรื่องถานเหมือนพวกเราท่านมาใช้กัน อันนี้มีแต่เรื่องสัวมเรื่องถาน ไม่ใช่เรื่องมรรคผลนิพพาน เป็นดงเสื่อนะหนองผือ มันมาข้าง ๆ วัด เสือมาหาเราข้าง ๆ วัดตามทางไปมาเสมอ บางทีมันเข้าในวัดก็มี เจียบ ๆ ดิก ๆ เสือโคร่งมันเข้ามากลางวัดเลย เวลาเจียบ ๆ เข้าผ่านกลางวัด เห็นรอยมัน มันมากลางคีนดิก ๆ โอ้ย นี้อยเสื่อ เสื่อโคร่งใหญ่ มันผ่านมากลางวัดเลย มาจากบ้านนาโน มาแล้วก็ตัดเข้านี้ออกไปเลย

มันทำได้ทุกอย่างละเอียด เสียงมันทำลોકสัตว์มันทำได้ทุกอย่าง บางที่เหมือน เขาแขวนขอแขวนอะไรก็ก้อก้อก ๆ เหมือนเสียงขอวัวที่แขวนคอวัวคอกควาย ก้อก ล้อก ๆ มันมาข้างวัด รอบ ๆ ทางสัตว์ทางวัวทางควายไป มันมากลางคั้น คุษกันอยู่ ประมาณสองทุ่มไม่ตึก ไม่เลยสามทุ่ม คุยธรรมะท่านอบรมมากแล้ว.คุยกันเงียบ ๆ ฟัง เสียงก้อก ล้อก ๆ พระก็ว่า.อ้าว ควายมาอย่างไรมาตึก ๆ อยู่นี้ตั้งสองทุ่ม เขาไม่ผูกไม่ มัดมันเหรอ ปล่อยให้มันมาเพ่นพ่าน เสียงก้อก ล้อก ๆ

นี่ละจอมปราชญ์กับจอมโง่มันต่างกัน นั่งอยู่ด้วยกัน เสียงก้อก ล้อก ๆ พระก็จุด ตะเกียง กลัวว่าควายมันจะเข้าประตูรั้ว ประตูไม่ตึกแล้วมันจะเข้ามา พระเลยหิ้วตะเกียง ไป ที่นี้จอมปราชญ์ขึ้นนะ พระไป แต่อย่างไรก็ไม่ทำละทางพระท่านก็รู้อยู่แล้ว ลงจาก กุฎิปีบได้ยินเสียงก้อก ล้อก ๆ มาทางเข้าวัด เสียงก้อก ล้อก ๆ นี่ละเสียงเสื่อมันทำได้นะ จนพระหลงกลมันว่าควาย ที่ขอก้อก ล้อก ๆ ละมา จะมาเข้าวัด พระจุดตะเกียงรั้วไป.มัน ควายอะไร ท่านว่า นั่นเห็นไหมจอมปราชญ์ ควายใหญ่นั่นละ แต่อย่างไรมันก็ไม่ทำกับ พระ ท่านก็ไม่ว่าอะไร นี่ควายใหญ่มา ท่านว่านั่น พอมาพระก็จุดตะเกียงไปประตู มันก็ เลาะออกนอกประตูไป

ตอนเข้ามาท่านละตาแหลมคม เพราะท่านคิดไว้แล้วกลางคั้นแต่คุยกัน ท่านไป ท่านก็ดู คือมันรอบ ๆ วัดออกประตูวัด ท่านเดินไป นี่ควายใหญ่ท่านว่า นี่ควายใหญ่เมื่อ คั้นนี้ เสียงขอก้อก ล้อก ๆ พระเลยว่า.โหย น่ากลัว ทั้ง ๆ ที่จุดตะเกียงไปหามัน มาน่า กลัวที่หลัง ท่านบอกแล้วควายใหญ่นั่น ท่านว่าอย่างนั้น ควายใหญ่คือเสื่อ แต่ อย่างไรมันก็ไม่ทำพระ ท่านก็ไม่ว่าอะไร พอเห็นตะเกียงพระเท่านั้นมันก็หลบไปข้าง ๆ รั้ววัดข้างนอก พระกลับมาก็มาเงียบ ๆ ไม่พากันพูด เพราะไม่เห็นตัวมัน เห็นอย่างไรเสื่อ ทั้งตัว มันเห็นคนก้อก ๆ มันไปแล้ว ตอนเช้าเวลาออกบิณฑบาต ทางมันนี่ควายใหญ่ ท่านว่า รอยมันนี่ควายใหญ่ก้อก ล้อก ๆ เมื่อคั้นนี้

มันทำได้ทุกอย่าง เสียงว้อด ๆ เหมือนคนก็เป็น ร้องเอ๊ก ๆ เหมือนคนก็เป็น มัน ทำได้ทุกอย่างมันถึงลોકสัตว์ได้ วัดมีทางรอบ ๆ รั้วข้างนอก เสื่อมันผ่านไปผ่านมาเสื่อ โคร่งใหญ่ เสื่อเยอะนะ บางทีก็ได้ยินเสียงมันมา มันทำตามประสามัน พระก็รู้ แต่มันไม่ ทำไมคน ที่เห็นได้อย่างชัดเจนเวลาเขามาตามประสาของเขา เขาเดินมาเสียงก้าวเดิน เขาเหมือนเสียงคน เดินชวบ ๆ ๆ มา ข้างรั้ววัดออกมาข้างนอก เขาเดินข้างนอก ที่นี้เรา เดินจงกรมอยู่ข้างนอกวัดกลางคั้น ท่านหล้าท่านอยู่กุฎิหลังนี้ทางข้าง ๆ รั้วที่เสื่อมา ท่าน อยู่กุฎิท่านท่านฟังเสียงชวบ ๆ ไป ท่านก็เห็นเราไปเดินจงกรมอยู่ในป่า ทางจงกรมเป็น ทางมันออกไป

ถึงรู้ได้ชัดว่าเวลาได้รู้คนแล้วไม่มีเสียงนะ เราก็ไม่กลัว เราเดินจงกรมอยู่นั้นละ เสียงมันมา เสียงชัดเจน ท่านหล้าท่านก็ยืนฟังเสียงมันไปข้างๆ ท่านก็รู้ว่าท่านอาจารย์มหา อยู่ที่นั่น คอยฟังท่านเป็นอย่างไร เราก็เดินจงกรมอยู่มันมาถึงนั้นชวบๆ พอมาถึงนั้นมันเห็นเราซิ ก็เราเดินจงกรมอยู่นี้ พอเห็นเราจากนั้นเงียบเลย หายเงียบไปเลย นั่นละมันเก็บเสียงไปแล้ว พอเห็นเราหลบไปเลย เราก็อยู่ทางจงกรมนั้นแหละ เราก็ไม่กลัวมัน

มันก็รู้คนมาตั้งแต่วันเกิด จะว่าอะไร คนก็รู้มันตั้งแต่วันเกิดเหมือนกัน แล้วจะไปกลัวกันหาอะไร พอมาถึงนี้เสียงดับเงียบเลยๆ เราก็เดินจงกรมเรื่อยๆ หายเงียบเลยไปแล้ว หลบเราไปแล้ว เก็บเสียงไม่ได้ยินเสียง ตอนมาที่แรกเหมือนเสียงคนเดินมาเวลารู้แล้วเก็บเสียงเงียบเหมือนเสียงแมว ไม่ดัง เอาละที่นี้ให้พรนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ